

Udateret

AUTHOR/KEY FIGURE

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Note

Archive:
Mappe 146 nr. 2

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Der stod så høvst en Jomfru
for herre Jemus sang,
hun bød hannem guld og gave
og dertil sølv-fade form
Den rose vilde han love.

o. s. v.

"Sag giør eder de smukke taler,
de står i saltens fjord,
vær jeg en svend, som I nu er,
jeg gav en jomfru min tro."

o. s. v.

Det lide fast ad midt i net,
og hannen slog sin vinge,
Så blev him til så liden en orm,
i græsset monne hun springe.

Op da våger hr. Jemmus,
han taler til svende to:
"Lægger I nu den gyldte sadel
på min gangen græ!" o. s. v.

Det var herre Jemus,
han rider ad vejen fram,
der så han den liden orm,
i græsset som hun sprang.

Det var herre Jemus,
han bukker over sadelene,
Så mindet han den liden orm,
hun blev så høvst en jomfru.

"I have tagt her, hr. Jemmus,
alt for eders mægle ære;
i hvad for bøn I beder mig,
den vider jeg eder så gerne."

"Sag takker eder stalten Jomfru,
for eders bud så gode:
Så vil jeg eder til min kæreste have,
om I vil en vider trolove."

so
Jomfruen i hindekam.

Modet lærte hun sønnen sin:

i skove

"Du stødte ej den liden kind,
som guld dit bær under bane."

Du stødte hjort og du stødte ræ,
den liden kind den lade du gå,

Her Peder ganger i røsenlund,
der spatter en kind alt for hans hund.

Den liden kind den spiller for hans fod,
han glente, at han den gange lod.

Han spættede tuen alt for sit kne,
Så stød han den kind alt til et træ.

Her Peder drog af sine handsker små,
selver vilde han hinden flå.

Han flået i hendes nakke,
han fandt sin søsters lækker.

Han flået i hendes bringe,
han fandt sin søsters guldringe.

Han flået i hendes side,
han fandt hendes hender hvide.

Her Peder kasted sin kniv mod jord,
"Nu har jeg sandet min moders ord."

Der falder rim alt ud med å,
Søl er den svend, god lykke han få.

Tranen flyver så højt i sky,
Søl er den svend, ulykken kan fly.

x 4

Jomfruen i Haglebaen. D. g. F. Svend G. anden del no 86
optrykt A. Lader Stenmoderen omkæbe datteren fort hlen kind derpe til en
falk. Jomfruens fættemand i Torgens gård vil først skyde falken, for

: Den falken havde hæn i hjerter kear,
hun vilde ikke for ham fly.
Måtte jeg en med de aller veneste fange.

Den svend tog øksen i sin hænd
han agtede det træ at fælde:
da kom den mand, der skoven hørte til,
han skød sig der mellem.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 146 Nr. 2

"Hugger du nu ned min fættens skov
og lægger mit fættens øde:
da skal jeg lade skrive dig den bog,
der tringe skal dig til døde."

Jeg vil ikke hugge din fættens skov
og ikke lægge den øde:
fanger jeg ikke den lidende falk,
den sorg tringer mig til døde."

"Du sætte dig ned og tale med mig,
om du vil lyde mit råd:
du fanger ikke den lidende falk,
uden hun fanger tamme brad."

Den svend skar bradden af sit bryst,
hængte den på ligge kvist:
hun flagrede med vinger og gjorde sig glad
så nødtødt vilde hun den miste.

Det da var den lidende falk,
hun tog den tamme brad:
sæ blev hun til den skønneeste jomfru,
der møtte på jorden gå.

Jomfruen stod under linde gren
i sorte stærken rød:
den svend han tog hende i sin arm,
hun klagede ham om sin nød.

o-sv.